

Elindultunk Énlakára szilveszterezni. Pálfalváig semmi gond nem volt, okés volt az út. Onnan tovább, ahogy Băsescu mondta volt: „iarna nu-i ca vara”, azaz borbolyra fordítva: „a közlekedés téli körülmények között zajlik”.

Semmi baj, megyünk tovább. Azaz „megyünk előre”, hogy ugyanabból a forrásból idézzek.

Harminc-negyven méterenként látszik egy-egy vékony szürke csík a hóban, homokot szórtak. De már rég szórhatták, mert eltűnőben van a hó alatt. Nem erősen erőltették meg magukat, mondja az asszony, **kekec teremtés**.

Az énlakai szerpentinnél jön szembe egy autó, kimegyek az út szélére, de nem mászok le a legyalult részről. **Egyszer csak hopp**, a jobb első kerekem besüllyed.

A szembejövő autó sofőrje észreveszi a bibit, megáll, ahol tud, visszajön, az asszonyt átültetem a kormányhoz, s ketten kitoljuk egy perc alatt az autót.

Nézem, mi történhetett, hát az történt, hogy **a hóékével legyalulták a sánc tetejét is**, s az is útnak tűnt, mert ugyanolyan fehér egyenes felület volt.

Kétségbeesetten integet

A szilveszter jól telt, nyugisan, éjjel kettőkor mennénk haza. Amint közeledünk a szerpentinhez, látjuk, hogy áll ott egy autó. Amint mellé érünk, egy fiatalember kétségbeesetten integet, hogy **álljunk meg**

. Beestek a sáncba, kábé 30 méterre a mi becsúszásunk helyétől.

Nem érti, hogy hogyan, hisz nem ment le az útról. Elmagyarázom neki, hogyan gyalulták le a sánc tetejét is az utászok. Kötele van, kössük a miénk után, s húzzuk ki, mondja.

Odakötjük, húzzuk-húzzuk, hát a kötel elszakad. **Erősen be van ragadva a sáncba**. Felhívom a barátainkat, akikkel együtt szilveszterezünk, hárman még ébren vannak, kijönnek egy kemény autóval.

A sáncbaesett legény lelkesen mondja, hozzanak minél több embert, mert megfizeti őket. Mondom neki, ezeket aztán nehezen.

Otthagynom a családot az autóban, a gyerekek picit bőgnek, nyafognak, de hamarosan elalszanak. A motort menni hagyjuk, **odakint -15 fok van**.

Póru! járt sofőrtársam elég türelmetlen, ezerszer megkérdi, mikor jön már a segítség, csaja fázósan topog az autó mellett, nem akar beülni, pedig ismételten mondja neki. Megjön a segítség, igen megkésve.

Nem akart indulni az autó, valami biztonsági kütyü bekapcsolt, ejsze a hideg megviselte az elemet a távirányítóban. Így jár az ember, ha túl sok az elektronika az autóban.

Vannak dolgok, amik megfizethetetlenek

húzza-húzza a nagy a kicsit, toljuk mi is, mint a veszetek, sehol semmi. Kilapátoljuk a kerekek útjából a havat, úgy is sehol semmi. Nézzük, **hát fel van akadva az autó**. Meg kell emelnünk, mondják, kézzel.

Emeljük, hogy szakadunk meg, dög nehéz a mocsok kombi Opel, de tizedik nekifutásra sikerül annyira megemelnünk, hogy a Defender kihúzhassa.

A srác lelkendezik, erősen boldog, hogy végre kiszabadulhatott. Mi is, lassan másfél órája, hogy itt dekkolunk. Eszébe juttatom, hogy arról volt szó, hogy fizet, de már nem vesz komolyan, mondja, hogy vannak olyan dolgok, amik megfizethetetlenek. Elmennek. Mi is.

Jókedv, boldogság, jótettel kezdtük az új évet.

Hálásak vagyunk az úttakarító cégnek. Még fizetnénk is neki, de egy ilyen kaland sajnos megfizethetetlen. Hogy a megyei tanács számára is kedves szókincset használjak: egy ilyen példamutató közösségi összefogás megfizethetetlen, főleg a lemondás és a szolidaritás évében.